

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Statutární město Ústí nad Labem**, IČO: 00081531,
sídlem Velká Hradební 2336/8, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. 1376/17/5000-10470-711844,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. 1376/17/5000-10470-711844, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce odvodu“) ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2319142/15/2500-31471-506373. Tímto platebním výměrem správce odvodu podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. 2. 2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“) vyměřil žalobci za porušení rozpočtové kázně odvod do Národního fondu ve výši 134 288 Kč, a to z důvodu pozdního předložení monitorovací zprávy. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho námitkami, řádně neprozkoumal skutečný stav věci a na základě toho vydal nesprávné rozhodnutí. Vysvětlil, že pozdní odevzdání monitorovací zprávy bylo způsobeno především nutností opakovat veřejnou zakázku, což celý proces notně zpomalilo a zkomplikovalo. Podle žalobce byl o zamýšleném kroku informován tehdejší projektový manažer Bc. V. J., který opakování veřejné zakázky odsouhlasil, a bylo rovněž domluveno, že připravovaná monitorovací zpráva bude pozdržena z důvodu provedení změn reflektujících opakovaně zadání zakázky. Žalobce zdůraznil, že veškeré vytýkané kroky byly předem konzultovány s projektovým manažerem, nicméně v kontextu argumentace žalovaného se projektový manažer i konzultace s ním jeví naprosto zbytečnými a veškerý odsouhlasený postup se zdá být irelevantním. Podle žalobce jej měl projektový manažer upozornit, jaké kroky má v jakém čase učinit, aby celý proces nemohl být napaden. K tomu však nedošlo. Žalobce dodal, že pochybení projektového manažera je nyní přenášeno na žalobce, který činil vše k tomu, aby podmínky dotačního titulu splnil a realizoval celou akci podle představ všech zúčastněných. Žalobce dále odkázal na své odvolání, které podle něj bylo vyřízeno nesprávně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobce porušil podmínky rozhodnutí Ministerstva vnitra č. 39/53 ze dne 28. 5. 2010 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) a zákon o veřejných zakázkách, čímž ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel došlo k neoprávněnému použití poskytnutých prostředků a k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Žalovaný podotkl, že žalobce nepožádal o změnu monitorovacího období ani o změnu termínu pro předložení monitorovací zprávy č. 3, poskytovatel dotace nevydal žádné rozhodnutí o změně či dodatek, jimiž by se měnily podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace, a proto byl žalobce povinen se řídit podmínkami rozhodnutí o poskytnutí dotace platnými ke dni 28. 5. 2010. Podle žalovaného byl tedy žalobce povinen zpracovat monitorovací zprávu č. 3 za období od 1. 12. 2010 do 31. 5. 2011 a předložit ji poskytovateli do 30. 6. 2011, což neučinil. Žalovaný měl za to, že konzultace s projektovým manažerem nezbavuje žalobce odpovědnosti za dodržení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dodal, že pokud se vyskytly skutečnosti, které bránily dostát včasnému splnění podmínky předložit průběžnou monitorovací zprávu, byl žalobce povinen o tom neprodleně informovat poskytovatele dotace a podat písemnou žádost o změnu termínu či úpravu podmínek pro předložení monitorovací zprávy č. 3. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, žalovaný poznamenal, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání či odkazem na toto podání. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

4. V replice ze dne 16. 5. 2017 žalobce trval na tom, že odvolání nebylo vyřízeno správně. Podle žalobce je nepřípustné, že na něj žalovaný přenáší pochybení vlastního pracovníka, tj. projektového manažera určeného k danému projektu.

Posouzení věci soudem

5. Před vlastním přezkoumáním napadeného rozhodnutí pokládá soud za nezbytné reagovat na to, že žalobce setrvale označuje správce odvodu, tj. správní orgán prvního stupně, za osobu zúčastněnou na řízení. Správci odvodu však takové postavení nepřisluší, neboť nesplňuje zákonné podmínky upravené v § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že správní orgán prvního stupně není účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu a nemůže být ani osobou zúčastněnou na tomto řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 77/2013-25, nebo ze dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013-16, obě dostupná na www.nssoud.cz). Vycházejí z citované judikatury zdejší soud správce odvodu za osobu zúčastněnou na tomto soudním řízení nepovažoval.
6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho námitkami. Vzhledem k tomu, že žalobce nijak neupřesnil, na kterou konkrétní odvolací námitku žalovaný opomněl reagovat nebo kterou z nich nedostatečně zhodnotil, soud se tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí zabýval toliko v obecné rovině odpovídající obecnosti daného žalobního bodu. Po pečlivém prostudování napadeného rozhodnutí soud shledal, že žalovaný přiměřeně reagoval na veškeré odvolací námitky, což je zcela zjevné z odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. jeho strany 4 až 6). Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, a napadené rozhodnutí tudíž netrpí namítanou nepřezkoumatelností. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem vypořádání svých odvolacích námitek nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti či věcné správnosti, kterou se soud bude zabývat níže.

10. Poté soud přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel platí, že *„[p]orušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.“* Za neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu se přitom podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel považuje jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.
11. Podle názoru soudu lze pod pojem porušení rozpočtové kázně zahrnout i porušení povinností, které žalobci ukládalo rozhodnutí o poskytnutí dotace. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007-63, dostupném na www.nssoud.cz, v němž současně zdůraznil, že *„[n]a dotaci není právní nárok (§ 14 zákona č. 218/2000 Sb.) a její poskytnutí ze státního rozpočtu je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace.“* S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožnil a v dalším odůvodnění z něj vycházel.
12. V projednávané věci soud shledal, že podle části II bodu 6.2. rozhodnutí o poskytnutí dotace platí, že *„[p]říjemce dotace je povinen předávat poskytovateli dotace údaje nezbytné k průběžnému sledování přínosů projektu (monitorování projektu), a to zejména prostřednictvím předkládání monitorovacích zpráv. Příjemce dotace je povinen předkládat poskytovateli dotace Zprávu o zahájení realizace projektu, průběžné a závěrečnou monitorovací zprávu. Příjemce dotace je povinen předkládat tyto zprávy v podobě a termínech uvedených v ‚Pokynech k vyplnění monitorovací zprávy‘, které jsou součástí přílohy č. 5 Rozhodnutí [o poskytnutí dotace].“* Podle části V bodu 4. rozhodnutí o poskytnutí dotace je příjemce dotace povinen se řídit mimo jiné ustanoveními Příručky pro příjemce finanční podpory z operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost, verze 1.3, (dále jen „Příručka“) a Pokyny pro vyplnění monitorovacích zpráv o realizaci projektu OP LZZ a jejich příloh (dále jen „Pokyny“). Z kapitoly 14.1. Příručky plyne, že průběžné monitorovací zprávy se předkládají v průběhu realizace projektu nejméně jednou za šest měsíců. Podle kapitoly 3.1. Pokynů platí, že *„[s]tandardní délka monitorovacího období je 6 měsíců. Průběžná monitorovací zpráva musí být předložena v termínu do 30 dnů od skončení monitorovacího období.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalobce předložil dne 20. 12. 2010 monitorovací zprávu č. 2 za období od 1. 6. 2010 do 30. 11. 2010, další monitorovací období tedy bylo od 1. 12. 2010 do 31. 5. 2011 a žalobce byl povinen monitorovací zprávu č. 3 za toto období předložit poskytovateli dotace do 30. 6. 2011. Dne 20. 12. 2011 požádal žalobce o posunutí termínu pro předložení monitorovací zprávy č. 4, kterou měl předložit do 31. 12. 2011, a následně dne 27. 2. 2012 předložil monitorovací zprávu č. 3, a to za období od 1. 12. 2010 do 30. 11. 2011. Tyto údaje žalobce nijak nerozporoval, naopak připustil pozdní odevzdání předmětné monitorovací zprávy. Soud proto vyhodnotil žalobcem blíže nekonkretizovanou námitku, že žalovaný řádně neprozkoumal skutečný stav věci, jako zcela nedůvodnou.
14. Vycházejí z citovaných skutkových zjištění soud konstatuje, že žalobce porušil svou povinnost předložit poskytovateli dotace do 30. 6. 2011 monitorovací zprávu č. 3 za období od 1. 12. 2010 do 31. 5. 2011. Žalobce zároveň ve lhůtě pro předložení této zprávy ani nepožádal o prodloužení termínu, ačkoli mu v tom nic nebránilo, a proto pokládá soud za irelevantní, co způsobilo žalobcovo prodlení s předložením předmětné zprávy. Popsaným nedodržením podmínek stanovených rozhodnutím o poskytnutí dotace žalobce ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. e) rozpočtových pravidel porušil rozpočtovou kázeň, a v důsledku toho mu vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel.
15. K žalobcově námitce poukazující na konzultace s projektovým manažerem a údajnou dohodu, že monitorovací zpráva bude pozdržena z důvodu provedení změn reflektujících opakované zadání zakázky, soud především konstatuje, že žalobce tyto konzultace ani dohodu s projektovým manažerem v průběhu správního řízení (ani v řízení soudním) nijak nedoložil, ačkoli se jednalo o jeho vlastní tvrzení, ve vztahu k němuž nesl důkazní břemeno výhradně on sám (srov. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Žalobcova tvrzení tak zůstala důkazně nepodložená, a tudíž nejsou způsobila jakkoli ovlivnit závěr o porušení rozpočtové kázně z jeho strany.
16. Nadto soud poznamenává, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „[z]a dodržení podmínek, které se vážou k udělení dotaci ..., odpovídá příjemce dotace. Skutečnost, že jej poskytovatel peněžních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, na něž je dotace poskytována, ač v době rozhodování o poskytnutí dotace o nich nemohl nevědět, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu. Zásady legitimního očekávání se dále nemůže dovolávat příjemce dotace, který se při nakládání s veřejnými prostředky dopustil zjevného porušení platné právní úpravy“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, publ. pod č. 2713/2012 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
17. S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej na přílehlavý i ve vztahu k projednávané věci. Žalobce neprokázal obsah své údajné komunikace s projektovým manažerem, tudíž nedoložil ani to, že by tato komunikace mohla založit žalobcovo legitimní očekávání, že nebude za nepředložení monitorovací zprávy za období od 1. 12. 2010 do 31. 5. 2011 v termínu do 30. 6. 2011 postihován. S ohledem na neprokázání obsahu údajné komunikace s projektovým manažerem nemůže žalobce podle názoru soudu ani přenášet svou odpovědnost za nesplnění podmínek vyplývajících z rozhodnutí o poskytnutí dotace na poskytovatele dotace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že na něj bylo přeneseno pochybení projektového manažera. Žádné takové pochybení žalobce neprokázal, tím méně pak na něj mohlo být přeneseno. Za situace, kdy nebyl prokázán obsah komunikace mezi žalobcem a projektovým manažerem, považuje soud za zcela nepřiléhavou žalobcovu argumentaci o domnělé zbytečnosti projektového manažera, konzultací s ním a odsouhlaseného postupu. Tyto žalobní námitky tak nejsou důvodné.
19. Jen na okraj soud poznamenává, že projektový manažer nebyl pracovníkem žalovaného (ani správce odvodu), nýbrž patrně pracovníkem poskytovatele dotace; žalovaný tudíž nemohl přenášet na žalobce pochybení projektového manažera jakožto svého vlastního pracovníka, jak žalobce naznačoval v replice.
20. K žalobcovu odkazu na obsah jeho odvolání, které podle něj bylo vyřízeno nesprávně, soud poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36, dostupné na www.nssoud.cz. V naposledy uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[d]le ustálené judikatury je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě. Vychází se z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Pokud však žalobce v žalobě odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely řízení o žalobě žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005-79). Takto však stěžovatelka nepostupovala, neboť neoznačila, na kterou konkrétní část argumentace uvedené v odvoláních odkazuje, nýbrž pouze povšechně uvedla, že námitky proti rozhodnutím žalovaného se shodují s odvolacími námitkami. Takovýto odkaz nesměřuje k určité, jednoznačně individualizované a nezaměnitelné argumentaci, nýbrž jím stěžovatelka po krajském soudu žádá, aby de facto znovu posoudil odvolání proti platebním výměrům správce daně. Uvedený přístup k formulaci žalobních bodů ovšem zcela ignoruje skutečnost, že soudní řízení správní není pokračováním řízení správního (daňového).“ S citovaným názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a podotýká, že mu nepřísluší na základě pouhého odkazu na obsah odvolání přezkoumávat napadené rozhodnutí z hlediska správnosti vypořádání jednotlivých odvolacích námitek, a proto se soud tímto odkazem blíže nezabýval.
21. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. května 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)